

III.

Слѣдъ единъ часъ тѣ дошли до единъ камененъ кладенецъ.

— Ето тукъ живѣе твоятъ сродникъ, казалъ заекътъ.

Лъвътъ скочилъ на края на оградата и погледналъ надолу. Тамъ въ гладката водна повърхнина на водата се огледалъ неговиятъ образъ, ала той помислилъ, че това е другъ лъвъ.

— А,—заревалъ той,—гледай, какъ се разярява! Очитъ му пламтятъ, устата разтворени . . . но нищо, азъ ще се разправа съ тебе, приятелю! . . .

Като казалъ това, хвърлилъ се въ кладенеца.

Чулъ се силенъ плясъкъ и краткъ ревъ. Младиятъ лъвъ потъналъ.

А заекътъ стоялъ изправенъ и облегатъ съ прѣднитъ си крака на оградата и се радвалъ, че успѣлъ въ хитрината си.

— Ти не можеше прѣзъ живота си да се наядешъ, ха сега се напий до гуша съ вода, казалъ той на прощаване.

И затекълъ се той въ гората, за да обади на звѣроветъ радостната новина.

Три дни звѣроветъ се радвали, че се избавили отъ жестокия си царъ.

Есень.

Кална есень, парцалива

Ето пакъ настана,

И орачътъ черна нива

Да оре подхвана.

Студенъ вѣтъръ цѣлъ день вѣе,

Обрулва листата.

Па ги лудо той пилѣе

Вредомъ по земята.

Д. Шиковъ.